

Landbefolkningen, at faa Snekastningsvæsenet omordnet, noget der vistnok ogsaa maa siges at være temmelig paatrængende. — Snekastningsarbeidet var tidligere nærmest en personlig Byrde, der var paalagt Beboerne indenfor en vis Afstand fra Landeveiene i Forhold til Hartkorn, Assurancesum, Bedrift og Folkehold. Den nye Lov lader Snekastningsvæsenet blive et kommunalt Anliggende, saaledes, at Byrden bliver en reel Byrde, der hviler paa Eiendommene. Ved den tidligere Ordning klæbede blandt andre den Mangel, at Skovene i de fleste Tilfælde gik fri for Snekastningspligt, uagtet Skovenes Eiere ere lige saa interesserede i Veienes Ryddeligholdelse som Eierne af andre Eiendomme i Kommunen. — Der stilledes en ikke ubetydelig Række Ændringer til Forslaget saavel i Folkethinget som i Landstinget, men der opnaaedes dog uden stort Besvær Enighed om disse paa et Par enkelte nær, hvilke foranledigede Fællesudvalgsnedsat om Sagen, og i hvilket det lykkedes at opnaa fuld Enighed ogsaa om disse omstridte Punkter. — Det ene Spørgsmaal vedrørte Forholdet mellem de forskjellige Fordelingsobjekters Snekastningsydelse. Landstinget holdt paa, at der skulde slaas et Forhold fast, som ufravigelig skulde følges over hele Landet, medens Folkethinget holdt paa, at Forholdet kun skulde slaas fast indenfor visse Grænser. Det andet Spørgsmaal vedrørte Forholdet mellem Fordelingen af Snekastningsbyrden paa de forskjellige Størrelser af det samme Objekt. Her holdt Landstinget paa, at det nærmere i saa Henseende skulde være overladt til Fastsættelse af de kommunale Autoriteter ved Regulativernes Affattelse, Folkethinget derimod mente, at det i al Fald skulde iagttages ved Regulativernes Affattelse, at der blev paalagt hver fulde Tønde Hartkorn eller dertil svarende Bygningsassurance